

רח' ניקסון 8 תל אביב. טלן המברקים:
'עולמפרס' ת. ד. 136, 1979 26785.
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ
דפוס ישראל בע"מ, ת"א 70, 23204.

Table with 2 columns: ראש המערכת, עורך תביעות, הוצאת הראשי, עירי המהדורה האנגלית, הממונה על המהדורה הספרדית, הוצאת הראשי, עירי המערכת, מנהל מבצעים, מנהל מעבדה, עורך דפיס, משה אור, מנהל מעבדה, רוד סטיין

מכתבים

הקנה הרצון

בקשר למאמרם על ברית בין מצרים וישראל
(הקולל היה 1902). נא לעיין בספר מלכים ב',
פרק י"ח, פסוק כ"א: "ואתה הנה כבחת לך על
משענת הקנה הרצון הזה על מצרים, אשר יכבד
איש עליו ונא בכפו ונזכרה, כן פרעה מלך מצר

אברהם ברנדר, ירושלים
הקודא ברנדר שוכח מי אמר את ה'
מלים: נגדל רבשקה, מצביא גייס-הפלישה
העיראקי, ואילו ראש מועצת מלך ישראל,
הנוביא ישעיהו בן אמוץ, נקם במדיניות ה'
הפוכה וניצח.

דור החולצות המשובצות

פסיכולוג ידוע טוען כי קשה לאדם, אשר עבר
את גיל 40, להסתגל לשינויים רציניים. לעכל
דיונים ומאגנים חדשים, ללמד ולהבין דורה חד

השבוע היינו טרים, לעצורנו, לנכונות תיאוריה
והי רבשקה הייתה כבשת על כשלונונתנו האחר
רנינו המהירים בשבת מדיניות (כביכול) החזית
לא רק האיש, שהניע השבוע לניל 18 הוכיח
כי ענינו חי בעולם המיושנים של הימים המוכים,
בהן כיהן כמזכיר המדינה של הסוכנות היהודית.
נש מתנגדיו (ביניהם אחד אשר טרם הניע לניל
40) הפיקו שוב כחוסר נישא מציאותית והוכיחו
כי הם לא למדו ולא שכחו דבר, כי הם חיים
עיריין בחלום כהקוי על הימים המוכים, בהם היה
טרוריסט יכול להיות מרוינס - ותו לא.
בעוד תורשים מספר יהיה עלינו לנשט שוב
קלפי בכחירות, אשר יקבע את נורלנו לא רק
ברנדרו אנו, אלא עלולות לנשט את מדיניותנו
ולקבוע את נורלנו גם לדורות הבאים. בעד מי
שעשע? בעד אנשי הסוכנות המאוכנים? לא!
בעד מרוינסים לשעבר, הזלמי הלומוט בלתי
מציאותיים הדאי שזאו הוכן המנהיג הנוא,
מורההררן לעתידנו? ימתי יעודר הנוער השש
ראוי של דור החולצות המשובצות לעודו הייס'
טורי?

ירום דלמר, פנוח תקווה

האיש הוא משה-בוקר

אני מצטער להודיעם כי מתכבבת אצלו יותר
ויותר התרשם כי היכנס דיריאוסק וטכני מוחין
עד לההיים.

בנורוויי אמר נאו שרא אכרו שאמם, עתון
נבו ושצנאני וכוון, ביחבם את כל הארצילריה
שלכם, ויצאם ננרו לכל אורח החיות, אינני סבור
שבנורוויי הוא גלית שכולה חבלה. אינני סבור
אפילו שהוא כהן נדון, כפי הארחם ארוזי שעה
שירד לשהיהכוור, אולם כשהשנאה והכסם מע

אין המערכת הארית עבור תוכן המודעות, מלבד עבור מודעות המתפרסמת תחת הכותרת
"דו"ח לצרכן", "דו"ח לנוסע" וכיון המוכנות עליוני חברי המערכת ונבדקת
עלייהם המדור, "דו"ח לבורר" כולל מידעות מטעם מפלגות וארגונים ציבוריים אשר אין המערכת
אראית לתכונן ולערות המוכנות בהן, ושאינו משקפות בשום צורה שהוא את דעות המערכת.

נאמן של כל ציבור הקוראים. נשאר איפוא
רק מוצא אחרון: לפנות אל הסטרויטנים
של הקוראים, של כל הקוראים, ולבקשם
לטרות ולמלא שאלון ארוך ומשעמם. וזהו,
כמובן, בדיוק מה שעשינו השבוע.

הענין חשוב לנו מאד, באמת ובתמים.
הוא חשוב לכותב: מה רקע ההשכלה
של קוראיו? האם דרך הרצאתו קלה או
קשה מדי? האם האנלוגיות ההיסטוריות
החביבות עליו מובנות?
הוא חשוב לעורכים: האם שחרהמשקל
בעתון נכון? האם העתון נותן סיפוק מדי
איש גם למנהלה-הבנק וגם לחברה-משק בנגב?
הוא חשוב לקוראים: האם הקורא מתייץ גם בעתון
"יומי, המספק לו ידיעות יסודיות, או שיש
לחזור גם על אלה שבועון?
הוא חשוב למנהלה: כמה אנשים קור

מי אהה?
לא, אל תבהל, זו לא שאלה ריטורית.
אנחנו מעוניינים באמת ובתמים לדעת
את התשובה.

כל כתיבה היא, בסופו של דבר, דו"חית.
הכותב מעמיד מול עצמו קורא דמיוני, שופך
על אומלל זה את דבריו, לא תמיד דומה
הקורא המדומיין לקורא האמיתי. וזהו, כמובן,
גורם לצרות.

חלתי מוכן להתפלא כאשר מזכיר לי
שר או חבריכנסת רשימה שהופיעה בעתון
לפני שנה וחצי. אנשי הפוליטיקה, כסתבה,
נאלצים לקרוא עתונים, ולא תמיד זכרונם
כה לקוי כפי שנדמה לעתים. גם לא היה
פלאוי לשמוע מפי חבר מישה הטורמרצהצעיר
בנגב דברי-חוכמה על הקירה מיוזמת שכבר
שכחתי אודותיה מומן, אולם כשמתחכח
עמו מנהל בנק גדול מאד, בעל בעמיו,
על הרבכ התיכון בעמודו שבץ של הגליון
לפני שבועיים, זה כבר מעורר תחשבה.
יבכך, מי אהה?

ישנן כמה וכמה אמצעים בידי מערכת
לעמוד על זהותם של קוראיה.

קודם כל, כל חבר מערכת מסוכם בחוגו
שלו. הערואני, מטבעו בא במגע עם אנשים
רבים מאד, לפעמים זה גורם לתקלה: כש
אני נפגש עם גבר ידידותי הטופח על כתפי
בכות מחץ אדיר ומבכר איתי לשלום, ואני
זוכר ברגע הראשון מניין אני מכיר, אני
גבוך מאד. אני גם ירא שיששוב איתי לסנוב
קורא. אני בנסה לפתוח בש חה בלתי-מחיי
בת, להחליף רשמים על הא ועל דא, עד
שפתאום נדלק בזכרוני אור אדום: מובן,
זהו האיש ששיחחתי עמו משך כמה דקות
בכינוס הארכיאלוגי האחרון באשקלון.

אולם אין אדם יוכל לזכור על מברר
מקרי זה של ירדיו וככריו. ההגם יכול
להיות חד-צדדי מאד, שהרי כל אדם כבול,
אך שהוא, בשכבה החברתית שלו, ולכמה
מאתנו יש חוג מכרם אציתי במערכת תל
פיות, או במושב אחוזם?

דרך אחרת היא בד קת המכתבים למערכת.
בשבילי זה הענוג גדול, הנאתי העיקרית
במערכת. אני קורא מאות מאה כל שבוע,
ואני נהנה (כמעט) במידה שוה כצרוור של
קלילות סמיסיות ("יכחם שמכם, אין העזתם
לכתוב שהרקדנית ורדה ורדי היא סיפוס
חיובי, כשכל ילד יודע שהתחנתה רק כדי
להשתמש מן הצבא...") וממכתב ארוך ויבש
על הצורך בקשיות קשרים די-הימטיים עם
ממשלת חוף-הנהב ("אדוני יעריך אל נכון
כי התהליכים התברתיים הפועלים באפריקה
המערבית יהיו בעלי השפעה מרחיקת-לכת
על התפתחות האנושות במאה העשרים
גיסא ועל...")

אולם אל כל קורא כותב מכתב למערכת.
ישנה שכבה רחבה מאד של קוראים שדורש
להם גורם חזק מאד - משהו שיעורר את
החמם, למשל, רבים הודו בשני שלא מטע
הלכו לישון כשבלבם נחושה ההחלטה:
"מחר אכתוב ל- - - האלה כמה מלים
שיצילונו" ואילו למחרת היום קמו, העולם
גראא חרוד והם שכחו את ה- - -
לפיכך, מדור המכתבים אינו המיד ראוי

האיש שהיה קוצר

שבע שנים אחרי שפדוגה
אלף המפורסמת יצאה לדרך
בה הגדולה החליטה מערכת
העולם הזה- להעלות לעיני
קוראיו את דמותו היחידה-
במינה של אריה קוצר. מפ-
קד-הפדוגה האגרי של גבש
תי שהפך את יחידתו דשם
דבר, הובילה ממבחן למבחן
- ונספה במבואות בית-עפא
המערכת פונה כזה לזכ-
חייו קוצר, בני כל הדרגות,
שנמנו על סקודיו מתקופת
ראשית הקרבות ועד לזיז
הפוליבוקס, המודיע בכתב לזיז
מערכת את כתובותיהם, על
מנת לאפשר לה להתקשר
עמם.

ביום צבור עתונאים על דעתם הם מסנולים נגרה
לציר את דמותו של ב. ג. כשפלה ביותר -
דבר שהנו ההיסד מן הנזכר.

עודד רוזנר, נתניה
אין העולם הזה מנהל מלחמות פרטיות.
תפקידו לפרש את החדשות. הוא מספל ב-
אופניו של דויד בן-גוריון, לא מתוך רגש
כל שהוא כלפי האיש, אלא כדי לנתח את
התפתחותו הנפשית והפוליטית - תהליך
העולה להיות בעל חשיבות מכרעת לגורל
המדינה בשנים הקרובות.

הדריאנונה שלי הוא שנוסה ביותר: סימפטר
כיום ראשונים של זקנה, המבליסים עור יותר נסיה
קודמת לשנעון נולדת.

יחיאל קרמר, תל אביב

השתלבות, או התברלות?

אם מאמינים בהשתלבות יהודים במרחב, הלא
כז? זוהי אמונה מוצרעת מאד. כל הייסטוריה
האנושית, על אף המלחמות שבה, הינה תוליד
אחד גדול של השתלבותי ההשתלבות הינה נס-
חי השכנית של האדם החרבותי הוא קיימת בכל
מקום שמצוי יחס הדדי של כבוד, לא רק יחס
של סובלנות.

אולם עלי לציין שהיהודים פעולם לא היו מסר
גלים ולעולם לא היו מסוגלים להשתלב כעם אחר
לא כל שכן בערבים (אפילו הסובלנות הרגילה
איננה תכונה יהודית. היהודים תובעים אותה רק

מבני עמים אחרים). כבר עורא הסופר יאן לזר
שהיהודים לא ישלבו בעמים השכנים ונש יור-
שיו ההנהיגים, אנשי הדת והספרות של דורנו,
דואנים לזכר אנו, השלימים האמיתיים של ישראל
לא היו הפלכים, אלא עורא הסופר ואנשים מסוגו
אנשים אלה שולטים בארץ גם כיום.
לאמיתו של דבר, היהדות הינה הויפך הנמור
שי ההשתלבות. היא ספל ההתברלות. אתם יכו-
לים לקבל זאת כנוסחה יתרות-ההתברלות-ניסו.
מדינת ישראל יכולה, לכל היותר, להיות רק ניסוי
נוסח, מובל עד מאד-
רק ניתוח נמור של כל קשר עם יורשו של
עורא הסופר ויצירותיה, רק חיינו נמור של
כל הצננה התלמורת ושאר הריחות הרעים, שפעי
לו את פעולתם על הכרתו של כל יהודי, יכולים
להציל את ישראל. בעיצור, רק מרישה נמורה מן
היהדות, על כל שלביה, יכולה לאפשר לישראל
להפוך למדינה כריאה ומכובדת בקרב מדינות
העולם.

חשכניו שלטמים שנה של שינאה וחיי נימו
הינו מחיר מספיק עבור הטאים, בהם לא היה
לי או לכם, כל חלק.

יהודה שקלניק, ניו יורק

למחרת הגירה

לא מצאתי אף נימוק משכנע אחד למרה השי-
חיה שהפנתם ברשימתכם למחרת הגירה, העני-
היה זה (1900). לעומת זאת מצאתי כמה וכמה
נימוקים נגד המבוא ברשימה:
(א) מהנדס צעיר, אשר מציע את עצמו לנהל
מפעל כנראה, זומן מובלל אינו דומה לעולה
המציעה את נוסה ונשמחה לנכר זה. כמו כן
אין להניח שכל מורה השואף למשרה במקצועו
ביוניברסיטת הינו בוגר מסכנו, ועל כן אינו ראוי
למשרתו האחרות כאן.
(ב) ישנם בארץ אנשים רבים, אשר לא הניעו
לכל כיוסם, לאחד שנים רבות של עמל. הם מת-
כרבים לניל כי הם חושבים: "אם לא עכשו,
אימתו צריך להעין ולעשות קצת כמה בחוץ
לארץ, כדי לשכנע לכאן ולחיות כמו בני-ארצם".
רבים אחרים, תיחד ליידיהארץ מרנישים כי הם
מוכרחים לעמוד במבחן של עבודה קוים כנכר.
כדי שיוכלו לשוב ולהביא תועלת למדינה, הם
כשרים ממש כמו הנוסעים במסנרת חילופי-הספר-
דמים והשתלמיות השונות. להם שר שיר
נימניו עתים.

"Wem Gott will rechte Gunst
erweisen, Den schickt er in die
weite Welt..!"

(ג) עתה נותרו רק הכנות האומללות. המבכ-
שות דרך אל לב נכר, שקיחו סכאן כמחודתי. כבוד
שהו מההת בעיה רצינית. אולם נכר יבין ובר-
ירא מבני הארץ אל היה מוצא בהן רב עניין
כמילא, ומדוע זה נצטער על שהן רצוצות לעובד
איתנו?
נראה לי שמנסת עיתונכם היא יותר לנלות את
ספקה-הנשק מאשר להצביע על הרוצה עצמו.
ויש להצטער על שימכתם לזרוק את הכל לסיר
אחד ולבשף דישה, שאין לה כל ערך רזונתי
בכחינת המדע, או האינטרנציונליזם.

מרסין ברעם, וילנהמה

פירסום שלוש הצעות-הגירה שלכם בעיתונות
היה רציון מוצלח. אולם הונאת הציבור הרחב
איננה רק בלתי חוקית, אלא גם בלתי מוסרית
ובלתי הוגנת. המעבדה שלשלוש המודעות נענו
כמה מאות אנשים אתם מנסים להסיק כי לעשרות
הכרועות מסוג זה המתפרסמות בעיתונות הימית,
נענים אלפים רבים. טעות היא בידיכם! לא אותם
חונ שפנה אליכם, נענה בקביעות גם לכל המור-
דעות האחרות.

כדי למשל, מונה אחד מחברי לכל הצעה מסוג
זה, היות והוא רוצה ללמוד להכיר את העולם
הרחב, לסייל קצת בחוץ-לארץ, אחר לחזור לישראל,
מ, ב, תל אביב

ב. יעקובי, כפר-חסידיים

הייתי רוצה לספר לכל אלה שנענו ל-מודעות
הגירה" שלכם מקרה שאיננו לפני זמי מה כאן
מרהק: איש פעקים ייודיקי פירסם מודעה כי
עיתון בה הודיע כי כל הרוצה להתחבר יוכל
לקבל ממנו קצות חונם אין כסף. על מכשכי הע
צות יהיה רק לסנות אליו ככתב, לצרר בול של
25 סנט לתשובה.
מוכן מאליו שרבים כסצו על ההצעה הומישכת.
משיא העצות קובל, תוד שבועיים למעלה מילי-
יון מכתבים, נרף לכיסו בולסם כערך של 200
אלף דולאר, אחר פירסם מודעה קצרה בעיתונות:
"כל הרוצה להתעשר יוכל לעשות כמובנו"

א. בן-קוצר, ירושלים

לאחר שקראתי על הזרם הנדול של מכתבי ה-
בועמרים להגירה, שהניעו אליכם, אני רוצה לסי-
סר לכם על הווסע הפוכה למיור. אני עובד
במנהל-השואבה בנגב. אנו סובלים ממחסור חסור
במנהיגים. היינו מוכנים אפילו להסתפק כבהני
דטים בעלי השכלה כללית. פירסמנו מודעות בכל
העיתונות הימית ומכחיבה-העיתון הסקציוני. פירסמו
דעות רבות בהשכרות הנכונות, את נמאי חשיכונו
והרבכ הצמורי אולם היענות היתה אפסית.
גם ההתקשרות שלנו עם בניויר הסכניו, מסם
הנישא את בינויות-הרילוממה. היתה לא תוצאות.
שני המטרמיים היהודים שנענו היו חולוניים, לא
חתיאמו לעבודה. האמנם חושבים כל החברה
אצלכם שכל הרוסמם לפיתוח הנכב צריכה לחצי-
טפצם בלשיות פירשם דרומה, במסנרת מוכנות
הכיבו של חירוק?

בן-ציון אלדד, באר-שבע

אני מציין